

Het Europese project EU is uitgespeeld

26 november 2025

We lijken aan het einde gekomen van wat ‘vrede en voorspoed’ voor alle Europeanen had moeten brengen: de Europese Unie. Het blijkt een valse belofte of het project is tussentijd gekaapt door incompetente leiders in dienst van andere belangen dan die van de Europese bevolking. De oorlog in Oekraïne laat dit aftakelende Europa in alle helderheid zien. Veel politici, media en ‘experts’, verkeren nog in de ontkenningfase en vermijden de erkenning van de boze droom: de nadagen van de Unie.

Rooftocht op nationale belastingopbrengsten

De oorlog in Oekraïne laat meer dan eerdere gebeurtenissen zien waarvoor de Europese Unie staat: niet voor welvaart en voorspoed van de Europese burgers, maar voor vage belangen van externe partijen die baat hebben bij conflicten, chaos en zelfs oorlog.

Na een ander chaosevent, Corona, dat €750 miljard uit de nationale kassen naar Brussel overhevelde kwam het klimaatplan van Timmermans dat €1.000 miljard had moeten overhevelen naar Brussel.

Nu dan de oorlog in Oekraïne, een gewenst en uitgelokt conflict met Rusland. Een gebeurtenis dat niet alleen wederom de belastinggelden van Europese burgers overhevelt naar de wapenindustrie en de bodemloze put van corruptie rond Oekraïne, maar ook nog eens naar schatting meer dan 1 miljoen jonge Oekraïners en Russen het leven heeft gekost. En het cijfer loopt nog verder op.

De precieze bedragen zijn onduidelijk, maar het gaat om honderden miljarden die naar Oekraïne zijn gevloeid en via Kiev ook grotendeels naar de Amerikaanse wapenindustrie. Amerikaanse neo-cons als Linsey Graham en Richard Blumenthal tonen zich tevreden: een oorlog die veel geld in de Amerikaanse laatjes brengt, de Russen uitput, althans dat is de hoop, en geen Amerikanen het leven heeft gekost.

De verwoestingen door de Europese leiders

Het Europese leiderschap voert een onnavolgbaar beleid, als je het beleid kunt noemen. Men liet toe dat de levensader van energie de Nordstream pijpleiding met goedkoop Russisch aardgas door haar bondgenoot werd opgeblazen. Sterker, om de cognitieve dissonantie nog groter te maken, gaf men direct Rusland de schuld van het opblazen van de eigen kip met gouden eieren. Deze idiote stellingname werd door de media kritiekloos wekenlang als feit herhaald.

Inmiddels moet Europa het vier maal zo dure Amerikaanse LNG afnemen, 80% van die productie exporteert de VS nu alleen al naar Europa. Maar liefst 700 milieuvervuilende tankers per jaar steken de oceaan over om Europa net in leven

te houden.

De energie-intensieve industrieën als staal, chemie en autofabricage bouwen hun activiteiten in hoog tempo af en verplaatsen hun bedrijven naar de VS waar de energie een veelvoud goedkoper is.

Cijfers van de Europese export laten sinds de negentiger jaren weliswaar tot 2023 [een groei](#) zien, maar daarbij moet bedacht worden dat het aantal leden van de Unie inmiddels is verdubbeld.

De al dan niet geveinsde obsessie met het klimaat lijkt de laatste nagel aan de doodskist van de Europese industrie. Ook hier vloeit veel belastinggeld, duizenden miljarden, naar het bedrijfsleven en de banken. Het effect op wat 'klimaat' wordt genoemd is nul. Ondertussen bouwt China zonnepanelen voor de Europese markt, maar doet geen concessies aan haar industrie. Ze zetten in op verduurzaming van de energievoorziening zolang het haar industrie maar niet schaadt. Kolencentrales worden daarom waar nodig in aanzienlijke aantallen bijgebouwd.

De politieke dwerg Europa: “fuck the EU”

Met de oorlog in Oekraïne is meer dan ooit duidelijk geworden dat Europa haar leiderschap in de wereld grotendeels kwijt is. De steeds maar uitdijende Unie, nu met 27 leden, levert ook een steeds grotere diversiteit aan nationale belangen en regionale culturen en opvattingen op. Bovendien zijn de landen die toetreden steeds armlastiger.

Het verrast dan ook niet dat de Unie door een als DDR-politburo opererende Europese Commissie steeds repressiever en agressiever wordt geleid, alles om haar macht te behouden en waar mogelijk nog te vergroten. Haar inmenging in de politiek bij Polen, Hongarije, Roemenië, (niet-lid) Moldavië, bijna ook in Duitsland en natuurlijk Oekraïne, verraadt een afscheid van wat als een democratie wordt beschouwd: vrije verkiezingen door burgers die door de onafhankelijke media goed geïnformeerd zijn.

Al in 2014 zei Victoria Nuland, de Amerikaanse drijvende kracht achter de Westerse staatsgreep in Kiev (Maidan) in 2014, *“fuck the EU”*. Dit liet zij zich ontvallen in een door Rusland [onderschept telefoongesprek](#) met de Amerikaanse ambassadeur in Kiev Geoffrey Pyatt. Hierin gaf ze aan wie er in het nieuwe

Amerika-vriendelijke regering van Oekraïne moest komen. Toen Pyatt haar waarschuwde voor een Europese afkeuring, volgde *"Fuck the EU"*.

Het was een vroegtijdig signaal van wat nog aanstaande was: de totale negatie van het bestaan van de Europese stem in de wereldpolitiek, zelfs als het om het eigen continent gaat. Ofschoon de vernedering van Europa vooral Donald Trump in de schoenen wordt geschoven, lieten de Amerikanen ook al vóór het aantreden van Trump zich weinig gelegen liggen aan het 'oude continent'.

Niet één telefoonnummer

Toenmalig Amerikaanse staatsman Henry Kissinger zei ooit dat hij de Europese Unie niet met één telefoonnummer kon bereiken, maar alle (belangrijke) hoofdsteden af moest om zijn beleid te verkopen.

In januari 2003, tijdens een persconferentie over de Europese houding ten aanzien van Irak, stelde de toenmalige Amerikaanse minister van Defensie Donald Rumsfeld dat hij Europa opdeelde in 'old Europe' (voornamelijk Frankrijk en Duitsland) en 'new Europe' (de recent toegetreden Oost-Europese landen) en gaf daarmee duidelijk de voorkeur aan voor de nieuwere, post-communistische staten.

De minachting voor Europa zit diep in de Verenigde Staten. Opvallenderwijs is het vooral het Rusland van Poetin dat ons werelddeel lang, sommigen zeggen te lang, serieus nam. Sterker, hij heeft hemel en aarde bewogen om samen met de Europese landen een pan-Europese samenwerking op te zetten. Het onder Duitse leiding aanleggen van de Nordstream was een teken dat enkele Europese leiders, vooral Duitsland, daar veel voor voelden.

Die houding kwam nog voort uit de ontspanningspolitiek in de Koude Oorlog van kanseliers als Willy Brandt, Helmut Kohl of ministers als Hans-Dietrich Genscher. Aan Russische zijde stond Michael Gorbatsjov pal voor een nauwere band met West-Europa.

Bedroevend Europees leiderschap

Dat is allemaal voorbij.

Het Europese leiderschap is van een bedroevend niveau wat betreft historische kennis en inzicht in de werkelijke Europese belangen. De ambitie om autonoom te

handelen is volledig afwezig. Vooral het volledig gebrek aan diplomatieke vaardigheden tekent het huidige leiderschap.

Het gaat vooral om leiders van de momenteel drie belangrijkste landen: Duitsland, Verenigd Koninkrijk en Frankrijk; respectievelijk geregeerd door Friedrich Merz, Keir Starmer en Emmanuel Macron, alle drie ongemeen impopulair in eigen land. Het gaat om electorale ondersteuningspercentages van 10-20%.

Hun sabotageacties inzake de vredespogingen van de Amerikaanse president hebben veel weerstand bij het leiderschap in Washington opgeleverd. Vermoed wordt dat de verzwakte Europese leiders achter de schermen door de Amerikaanse neo-cons worden opgejut. De ontmoeting tussen Trump en Poetin in Alaska vond plaats zonder de Europese leiders.

De vernederende vertoning van de Europese leiders die in augustus [voor het bureau van Trump in de Oval Office](#) luisterden hoe de eindbaas zijn plan voor Oekraïne zag, leverde beschamende beelden op van een uitgerangeerd Europees leiderschap.

Eerder had Donald Trump de ongekozen 'president' van de Europese Commissie Ursula von der Leyen [op zijn golfrange in Schotland ontvangen](#). Het zou gaan over een 'handelsdeal' met Europa. Een onderdanig ogende dame kon niet op tegen de kracht (of intimidatie) uitstralende Trump en kreeg een dictaat opgelegd. In het kader van de 'deal' zal de EU voor \$ 750 miljard aan energie van de VS kopen en \$ 600 miljard meer investeren in de VS dan het al doet. Als extra bonus gaat de EU ook nog 15% importtarief betalen op haar export naar de VS.

[*Gaan BRICS-landen bijeen in Kazan stappen maken?*](#)

Het negeren van BRICS

Rusland heeft de afgelopen jaren fors geïnvesteerd in het verstevigen van diplomatieke en handelsbetrekkingen met de BRICS-landen. Haar belangrijkste partners hierin zijn momenteel China en India. Daarmee heeft Rusland, gedwongen door de onbezonnen acties van Brussel, afscheid genomen van haar Europese dromen. Niet een verdeeld Europa als partner, maar het machtige

China. Met het inmiddels vrije verkeer tussen beide landen is een geografische reus ontstaan. De gecombineerde landmassa van Rusland en China beslaat ongeveer 26,7 miljoen km², wat bijna eenvijfde is van alle landoppervlakte op aarde. Het wordt nog indrukwekkender als we India erbij optellen.

Europa blijft hangen aan het oorlogszuchtige Amerika en de intimiderende macht van haar grote corporates, de culturele macht en de macht van haar (sociale) media.

Met de zogenaamde sancties tegen Rusland wordt vooral de Europese industrie getroffen. Dat komt de VS goed uit. Ook de Tweede Wereldoorlog was bedoeld om zowel Duitsland als Rusland via een oorlog met elkaar te vernietigen en een nieuw Amerikaanse eeuw van dominantie te bereiken.

De geschiedenis lijkt zich te herhalen, al probeert Donald Trump op onnavolgbare wijze een einde aan de oorlog in Oekraïne te bereiden. De VS heeft nu andere prioriteiten in het Midden-Oosten, Zuid-Amerika en wellicht ook in Azië.

De huidige Europese leiders blijven de vredespogingen saboteren. Weinigen begrijpen welk Europees belang ermee wordt gediend. De emotie en obsessie met 'het Rusland van Poetin' bepaalt de onnavolgbare strapatsen van Brussel.

Hoe de oorlog in Oekraïne ook afloopt, het Europese 'economische en vredesproject' zal, na het vernietigde Oekraïne, de grootste verliezer zijn. De VS zal als financieel overwinnaar uit de bus komen.

De geschiedenis herhaalt zich ...